

Εγκώμιο στον Όσιο και θαυματουργό Διομήδη τον Νέο

/ [Πεμπτουσία](#)

Εγκώμιο στον Όσιο και θαυματουργό Διομήδη τον Νέο που έλαμψε φανερά κοντά στη Λευκωσία της Κύπρου και το χωριό Λευκομιάδα.(28 Οκτωβρίου)

Ποιος είναι ικανός να επαινέσει επάξια τον αξιοθαύμαστο Διομήδη; Διότι η αξιόλογη ζωή του υπερνικά κάθε έπαινο. Γιατί αυτόν που στεφάνωσε ο Κύριος και ανέδειξε κληρονόμο της Βασιλείας του, ποιος λόγος και ποιος γήινος νους μπορεί να του προσφέρει αντάξιο έπαινο; Όμως ο πνευματικός έρωτας παρακινεί κάποιον να μιλά και για τον Θεό και για τους άυλους αγγέλους. Και γιατί είναι παράδοξο να μιλά κάποιος για άγιους άνδρες που έζησαν στη γη, όπως και ο σήμερα εγκωμιαζόμενος θεσπέσιος Διομήδης; Αυτός από μικρό παιδί προτίμησε να σηκώσει το σταυρό και να ακολουθήσει τον Χριστό. Στην ηλικία των δώδεκα ετών αξιώθηκε να θαυματουργεί και να έχει χαρίσματα από τον Θεό που είπε: «Ζω εγώ, λέγει Κύριος», γιατί «θα δοξάσω όσους με δοξάζουν». Αυτός και αυτόν τον όσιο δόξασε από νεαρή ηλικία αφού τον τίμησε με τα θαύματα.

Το νεαρό παιδί μεγάλωσε και μαθήτευσε κοντά στον μεγάλο Τριφύλλιο, επίσκοπο της Λευκωσίας. Νομίζω δε ότι ήταν συγγενής του. Από την καλή ρίζα προήλθε βλαστός πολύκαρπος και σαν φοίνικας παρήγαγε ώριμους καρπούς με τρόπο παράδοξο στον «οίκο του Κυρίου»... Αυτός ο πανόσιος από μικρή ηλικία, προόδευε στις αρετές και τα θαύματα. Έγινε δε εικόνα και αποτύπωμα του Τριφυλλίου και

του μεγάλου Σπυρίδωνα, των οποίων αφού απόκτησε τις αρετές, βλέπουμε να δοξάζεται όπως εκείνοι.

Εκείνα τα χρόνια η Κύπρος κατακτήθηκε από τους Αγαρηνούς, την οποίαν αφού λεηλάτησαν και έκαναν πολλές παρανομίες και δεινά, παραδόθηκαν «τα άγια στους άπιστους», «εξαιτίας των αμαρτιών μας». Τότε λοιπόν αφού αιχμαλώτισαν τον μέγα Τριφύλλιο, το δάσκαλο του Διομήδη, τον βασάνιζαν απάνθρωπα ζητώντας χρήματα και όσα η θηριωδία τους απαιτούσε. Υπόφερε δε ο γενναίος τα βασανιστήρια γνωρίζοντας «ότι είναι πολλές οι θλίψεις των δικαίων» και ότι μετά από πολλές θλίψεις αξιώνεται κάποιος της Βασιλείας των Ουρανών. Ο νεαρός Διομήδης αφού εγκατέλειψε τον προστάτη του, φοβούμενος τη σκληρότητα των υπερήφανων εχθρών, έφυγε και αφού βρήκε υπόγειο καταφύγιο κοντά στο χωριό Λευκομιάδα, κρυβόταν σ' αυτό. Επειδή τον κέντριζε η συμπόνια και η αγάπη προς τον δάσκαλό του, τον επισκεπτόταν κρυφά τη νύκτα φέρνοντάς του λίγο ψωμί και νερό για ενίσχυση και παρηγοριά των σωματικών του ταλαιπωριών από τα βασανιστήρια. Οι εχθροί, όταν τον αντιλήφθηκαν, τον παρακολούθησαν, γιατί ήθελαν να μάθουν ποιος ήταν αυτός που ήλθε στον Τριφύλλιο, από που ήλθε και που έμενε· και ακολούθησαν τον Διομήδη πεντακόσιοι Αγαρηνοί.

Θάυμα πρώτο.

Το νεαρό παιδί έτρεχε να ξεφύγει. Αυτοί σαν λυσσασμένα σκυλιά καταδίωκαν το θήραμά τους. «Γνωρίζει» όμως «ο Κύριος να σώζει τους ευσεβείς από τον πειρασμό», γι' αυτό ακούστηκε φωνή από τον ουρανό που έλεγε: «Διομήδη, γύρισε πίσω και κάνε το σημείο του σταυρού στους διώκτες». Αυτός αφού το έκανε γρήγορα, αμέσως έπεσε πάνω τους θεϊκή οργή. Οι κοιλιές τους εξογκώθηκαν από την υδρωπικία καθώς και τα απόκρυφα μέλη τους, και κινδύνευαν να σπάσουν. Επειδή δεν μπορούσαν να περπατήσουν, ούτε μπροστά, ούτε πίσω, βρίσκονταν σε πολύ πόνο και απορία. Τότε λοιπόν οι προ ολίγου διώκτες και λυσσασμένα σκυλιά, μεταβάλλονται σε ταπεινούς ικέτες. Επειδή δε ως μιμητές του Θεού έχουν οι άγιοι την μεγάλη συμπάθεια, και αυτός ο όσιος έδειχνε τη συμπάθειά του, αφού μετέφερε έναν από αυτούς στο σπήλαιό του ζητούσε να μάθει, λέγοντάς του: «Εάν αρνηθείς την πατρική σου ασέβεια και πιστέψεις στο σταυρωμένο Δεσπότη Χριστό, θα βρεις αμέσως εύκολα τη θεραπεία σου». Αυτός απάντησε: «Πιστεύω, κύριε μου, στον Χριστό τον Κύριο, μόνο θέλω να θεραπευθώ από αυτή την οδυνηρή αρρώστια». Ο δε όσιος γονάτισε και προσευχήθηκε αρκετά και αφού τον σφράγισε με το σημείο του σταυρού και τον βάπτισε «εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» έγινε υγιής στη ψυχή και το σώμα. Βλέποντας οι σύντροφοί του τη γρήγορη και ολοκληρωτική θεραπεία και μαθαίνοντας την αιτία της, παρακαλούσαν γονατιστοί τον όσιο, αφού προσευχηθεί και γι' αυτούς να διώξει την αρρώστια. Αυτός τους είπε: «Εάν απαρνηθείτε την πατρική σας

ασέβεια και πιστέψετε και βαπτισθείτε εις Πατέρα και Υιό και Άγιο Πνεύμα, θα θεραπευτείτε αμέσως». Αυτοί αμέσως και με μια φωνή ομολόγησαν την πίστη. Τότε ο Όσιος τους είπε: «Γι' αυτή την πίστη και την καλή ομολογία, ας φύγει η αρρώστια και ας έρθει η θεραπεία». Θαυμάστε την παρρησία του δούλου προς τον Θεό, άλλα και την αξιοθαύμαστη γρήγορη βοήθειά του. Αυτοί που υπόφεραν από τη διπλή και θεόσταλτη αρρώστια, έγιναν σωματικά άρτιοι και υγιείς, δοξάζοντας το Δεσπότη Χριστό και το δούλο του Διομήδη, και με ευχαρίστηση ζητούσαν να αξιωθούν και της χάριτος του θείου βαπτίσματος. Αφού βαπτίσθηκαν, δεν επέστρεψαν στην πατρίδα τους. Αποφάσισαν: «στη χώρα που φωτιστήκαμε και πήραμε την υιοθεσία, πρέπει να μείνουμε μέχρι τέλους και σ' αυτή να αφήσουμε τα κόκκαλά μας»· το οποίο και πραγματοποίησαν.

Αυτό το θαύμα, αντί πολλών άλλων, είναι αρκετό να μας διδάξει την παρρησία του Οσίου προς τον Θεό, όπως ένα κρασοπότηρο θα φανερώσει σε όσους θέλουν την ποιότητα όλου του κρασιού, ή όπως ακριβώς από λίγα βέλη φανερώνεται η ευστοχία του τοξότη. Επειδή δε, σύμφωνα με το λόγο του βιβλίου του σοφού Σολομώντα, η ψυχή του «έγινε ευάρεστη στον Κύριο», και «αφού τελειοποιήθηκε σε μικρό χρονικό διάστημα, είναι σαν να συμπλήρωσε πολλά χρόνια ενάρετης ζωής», ενώ ακόμα ήταν νέος φθάνει στη δύση της ζωής του «αφού βάδισε το δρόμο ως το τέλος και αφού φύλαξε την πίστη έγινε άξιος να πάρει το στεφάνι της δικαιοσύνης». Τελειώνει τη ζωή του στις 28 Οκτωβρίου, αξιώνεται ως τίμιος, τιμίου τέλους, και συγκαταλέγεται με τους αγίους. Και η μεν αγία και καθαρότατη ψυχή του μεταφέρεται με τιμή από αγίους αγγέλους προς τον Θεό, στις αιώνιες σκηνές μέσα στο ανέσπερο φως και στο χορό των δικαίων, το δε άμεπτο και ακηλίδωτο σώμα του κηδεύεται με τιμές από ευσεβείς άνδρες κοντά στη Λευκομιάδα, στο σπήλαιο της ασκήσεώς του και γίνεται, με τη χάρη του Θεού, πηγή θαυμάτων και φάρμακο θεραπευτικό «κάθε ασθένειας και αδυναμίας» σε όσους προσέρχονταν με πίστη.

Όταν κτίστηκε ναός αφιερωμένος στον Όσιο και έγινε μονή τιμίων μοναχών, πήγε κάποιος από αυτούς στην Κωνσταντινούπολη και αφού συνάντησε ένα από τους άριστους αγιογράφους και ενθουσιάστηκε με τις ωραίες εικόνες, τον παρακαλούσε πολύ να ζωγραφίσει την εικόνα του Οσίου Διομήδη. Ο αγιογράφος του είπε: «Γνωρίζω τον μάρτυρα Διομήδη, στο όνομα του οποίου υπάρχει μονή, όσιον όμως Διομήδη δεν γνωρίζω, ούτε μπορώ να τον ζωγραφίσω». Αφού πολύ στενοχωρήθηκε παρακαλώντας τον αγιογράφο, δεν κατόρθωσε τίποτε, επειδή αυτός δεν γνώριζε καθόλου τον Όσιο Διομήδη.

Θαύμα δεύτερο.

Κάποια στιγμή, αργά τη νύκτα, εμφανίζεται στον αγιογράφο ο Όσιος Διομήδης και

λέει σ' αυτόν: «Κοίταξε, ζωγράφε, κοίταξε αυτόν που λες ότι δεν τον γνωρίζεις και αφού πεισθείς στον μοναχό που σε παρακαλεί, αποτύπωσε με χρώματα αυτόν που βλέπεις». Αυτά αφού είπε, έγινε άφαντος. Ο δε αγιογράφος αφού πετάχτηκε από το κρεβάτι του, ήταν γεμάτος έκπληξη από την εμφάνιση του Οσίου. Ζητούσε από τον Όσιο συγχώρηση για την άρνησή του, άρχισε δε με θάρρος να ζωγραφίζει. Αγιογράφησε σε εικόνα με πολλή τέχνη τη μορφή του Οσίου που είδε, και την τοποθέτησε σε χώρο ανάμεσα σε πολλές άλλες εικόνες. Μετά ξανάρχεται ο μοναχός παρακαλώντας, όπως και προηγουμένως, για την εικόνα. Ο αγιογράφος του είπε: «Πήγαινε στο δωμάτιο και κοίταξε τις εικόνες». Όταν πήγε και κοίταξε, βλέπει την εικόνα του Οσίου ανάμεσα σε πολλές γνωστές εικόνες. Αφού την αναγνώρισε την πήρε και βγήκε με πολλή χαρά, ευχαριστώντας πολύ τον αγιογράφο, επειδή αποτύπωσε με ακρίβεια την μορφή του Οσίου, εκείνος δε φανέρωσε στον μοναχό την εμφάνισή του. Δοξολογούσαν και οι δύο τον Θεό, που χαρίζει αγγελική αξία στους δούλους του.

Αφού παραλείψω τη διήγηση των παλαιότερων θαυμάτων θα θυμίσω τα πρόσφατα και θα αναφέρω ένα ή δύο, που είναι αυτόπτες πολλοί και ο ίδιος ο προσμονάριος ιερέας του ναού του Οσίου, ο οποίος με παρακάλεσε πάρα πολύ να γράψω αυτό το λόγο και εγώ το ανέβαλλα. Την αιτία της αναβολής θα σας αναφέρω στη συνέχεια του λόγου. Για τα θαύματα που έγιναν στις ημέρες μας, θα σας μιλήσω με συντομία. Μου διηγήθηκε ο προσμονάριος του Οσίου ότι: «είναι πολλές οι θεραπευτικές του ενέργειες καθημερινά, αλλά πριν δέκα ή δώδεκα χρόνια έγινε αυτόπτης εγώ και άλλοι πολλοί αυτών των δύο θαυμάτων».

[Συνεχίζεται]